

haza, mely úgy, abban a formában, a közösség kollektív emlékezetében létezik, s mely mégis folyton arra sarkallja a közösség tagjait, hogy felkeressék az egykori szülőföldet, s ha csak egy múltó pillanatra is szimbolikusan birtokba vegyék a hazát, mely turisztikai célra szelődülve is az identitásörzés fontos összetevőjévé válik.

A kötet második része a kárpát-medencei német identitások és asszimilációs utak közül két fontos csoport életébe nyújt bepillantást, azt a kitüntetett korszakot tárgyalva, melyben az igazodási kényszerek átírták az identitás nemzeti összetevőit. A szepességi németek igazodáskényszerei a két világháború között azért különleges, mert van benne egy olyan erős regionális komponens, mely a „szepességiség” fogalmát tágabbra nyitja a német ajkú népességénél. Ez az elem különösen a két világháború közötti autonómiatörekvések idején volt erős, amikor a felvidéki németiség önálló helyét kereste az új Csehszlovák állam keretei között. De ugyanilyen figyelemre méltó e népcsoport egy részének erős magyar kötődése, mely olyan sajátos diglosszia kialakulásához vezetett, amelyben a lokális érvényességű „szülőföld-nyelv” a német mánta nyelvjárás, ugyanakkor az „emelkedett-nyelv” a magyar irodalmi nyelv.

A könyv harmadik része román-magyar interferenciákkal foglalkozik. Két tanulmány a XVII. században a Székelyföldre telepített görög katolikus románok asszimilációját tárgyalja, különös tekintettel azon diskurzusok ütközésére, melyek közül egyesek igyekeztek a közösséget a görög katolikus románságon belül tartani, mások viszont a magyar nemzet részévé integrálni. Az utolsó tanulmány, „közeli idegenek, távoli ismerősök” a székelyek és a magyarországiak sztereotípiáit tárgyalja a gyimesi csángókról, feltárva a székelyek negatív sztereotípiáinak történelmi gyökereit és a magyarországiak „etnográfiai idealizmusának” kortárs mozgatóit.

Ilyés Zoltán módszertanilag jól felépített gyűjteményes kötete világos gondolatvezetésével, pontos fogalmazásaival és nem utolsósorban izgalmas témaválasztásaival joggal tarthat igényt a szűkebb szakmán kívüliek érdeklődésére is. Az auktoritások precíz felsorolásán, a gondos fogalmi tisztázásokon, a szakmára jellemző terminus technikusok akadályain megéri átverekedni magunkat, már csak a saját sztereotípiáinkkal való szembesítés végett is.

Zajzon Ildikó, Budapest

Rövid hírek

Az Európai ProGeo Egyesület V. Nemzetközi Szimpóziumáról

A tavaly őszi horvátországi ProGeo-csoport szervezésében Rab szigetén került sor az Európai ProGEO Egyesület (*The European Association for the Conservation of the Geological Heritage*) V. Nemzetközi Szimpóziumára. A korábbi konferenciákhoz képest viszonylag kevesebb résztvevővel megrendezett szimpóziumon Cornwalltól az Urálig terjedően Európa számos tájának földtudományi örökségét (és azok védelmét) bemutató, valamint módszertani jellegű előadások hangzottak el. A konferenciához kapcsolódóan a horvát rendezők több rövidebb-hosszabb tanulmányutat is szerveztek egyes különleges földtani értékekkel

rendelkező horvátországi területekre. A konferencia keretében került sor az Európai ProGEO Egyesület Tanácsának ülésére és Közgyűlésére, ezek keretében egyúttal az egyesület tisztújítására, továbbá tiszteleti tagok választására és a következő konferencia helyszínének kijelölésére.

A tisztújítást illetően új elnököt és főtitkárt kellett választani, ugyanis Francesco Zarlenga elnöki és Bill Wimbledon főtitkári mandátuma lejárt. Az új elnök a korábbi főtitkár, Bill Wimbledon (Nagy-Britannia) lett.

Az MTA Földrajz I. Bizottság új tagjai

Az elmúlt év októberében megrendezték az MTA Földrajz I. (Társadalomföldrajzi) Bizottság újjáalakuló ülését, melyen megválasztották az új bizottság tagjait is. A választási eredmények kiértékelését követően az alábbi kollégák lettek az MTA X. Osztály Földrajz I. (Társadalomföldrajzi) Tudományos Bizottságának tagjai a 2008-2011 közötti időszakban (névsor szerint):

<i>név</i>	<i>születési év</i>	<i>tudományos fokozat</i>
Beluszky Pál	1936	DSc.
Berényi István	1934	DSc.
Csapó Tamás	1954	CSc.
Csatári Bálint	1949	CSc.
Dövényi Zoltán	1948	DSc.
Ekéné Zamárdi Ilona	1943	CSc.
Frisnyák Sándor	1934	DSc.
Hajdú Zoltán	1952	DSc.
Kiss Edit Éva	1961	védett DSc.
Michalkó Gábor	1969	CSc.
Nagy Gábor	1967	CSc.
Probáld Ferenc	1941	DSc.
Szörényiné Kukorelli Irén	1950	DSc.
Süli-Zakar István	1945	DSc.
Timár Judit	1955	CSc.
Tóth József	1940	DSc.

A Bizottságnak hivatalból tagja a két akadémikus, Mészáros Rezső és Marosi Sándor, valamint a két közgyűlési doktor képviselő Kocsis Károly és Kovács Zoltán. Ezzel a Földrajz I. Bizottság teljes létszáma 20 fő, amelyből az akadémikusok és nagydoktorok száma együttesen 14 fő (70 %).